

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 249/2014-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. apríla 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Jána Lubyho predbežne prerokoval sťažnosť L. B., zastúpeného advokátom JUDr. Ľubomírom Ivanom, Dukelských hrdinov 16, Zvolen, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3 Tos 74/2013 zo 7. augusta 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť L. B. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. decembra 2013 doručená sťažnosť L. B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Ľubomírom Ivanom, Dukelských hrdinov 16, Zvolen, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len

„ústava“) uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Tos 74/2013 zo 7. augusta 2013 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Z obsahu podanej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Veľký Krtíš (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 8 T 10/2010 zo 7. novembra 2011 (ďalej len „rozsudok okresného súdu zo 7. novembra 2011“) uznaný za vinného z prečinu usmrtenia podľa § 149 ods. 1 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov. Po nebohom V. M., ktorý pri dopravnej nehode utrpel smrteľné zranenia, vystupovala v trestnom konaní ako poškodená jeho manželka E. M. (ďalej len „poškodená“), ktorá spolu s ďalším poškodeným, a to zdravotnou poisťovňou D., a. s., využila svoje práva vyplývajúce jej z § 46 a nasl. zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) a uplatnila si nárok na náhradu škody v trestnom konaní. Okresný súd rozsudkom zo 7. novembra 2011 z dôvodu rozsiahleho dokazovania, „... ktoré by presiahlo rámec trestného konania...“, odkázal poškodenú s jej nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie. S týmto záverom vyslovil súhlas aj krajský súd, ktorý v rozsudku sp. zn. 3 To 9/2012 z 22. februára 2012 v odvolacom konaní vymeral sťažovateľovi miernejší trest.

V ďalšom priebehu konania okresný súd uznesením sp. zn. 8 T 10/2010 z 31. októbra 2012 (ďalej len „uznesenie okresného súdu z 31. októbra 2012“), ktoré bolo vydané vyšším súdnym úradníkom, rozhodol o povinnosti sťažovateľa ako právoplatne odsúdeného uhradiť poškodenej v trestnom konaní trovy, ktoré jej vznikli uplatnením jej práv, vrátane trov vzniknutých pribratím splnomocnenca. Následne okresný súd ďalším uznesením sp. zn. 8 T 10/2010 zo 7. júna 2013 (ďalej len „uznesenie okresného súdu zo 7. júna 2013“) vydaným sudcom okresného súdu rozhodol v sťažnostnom konaní o potvrdení uznesenia z 31. októbra 2012 z dôvodu jeho vecnej správnosti. Proti uzneseniu okresného súdu zo 7. júna 2013 podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú krajský súd napadnutým uznesením v súlade s § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol. Proti uzneseniu okresného súdu zo 7. júna 2013 podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 5 Tdo 62/2013

z 20. novembra 2013 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu z 20. novembra 2013“) tak, že dovolanie v súlade s § 382 písm. f) Trestného poriadku odmietol.

Podľa názoru sťažovateľa okresný súd „rozhodujúc o mnou podanej sťažnosti proti uzneseniu Okresného súdu Veľký Krtíš zo dňa 31. 10. 2012, sp. zn. 8 T/10/2010, podľa môjho názoru porušil princíp dvojinštančnosti konania (zvýraznený v danom prípade znením ust. § 557 Trestného poriadku), keďže podľa poučenia napadnutého rozhodnutia považuje svoje rozhodnutie za konečné. Podstata princípu dvojinštančnosti spočíva v tom, že každá významná (predovšetkým právna) otázka konkrétnej veci musí byť predmetom posúdenia tak súdu prvostupňového, ako i odvolacieho. Dvojinštančnosť konania je ústavnoprocený princíp, ktorému musí byť podriadená aj organizačná sústava súdov so zákonom ustanovenou pôsobnosťou jednotlivých stupňov súdov. Účelom dvojinštančnosti súdneho konania je pritom zabezpečiť, aby sa v druhej inštancii mohli odstrániť nedostatky v postupe a rozhodnutiach súdu prvého stupňa, pričom Okresný súd Veľký Krtíš mi rozhodnutím o zamietnutí podanej sťažnosti takúto možnosť nedal, keďže rozhodol o uznesení vydanom ním povereným vyšším súdnym úradníkom sám, čím princíp dvojinštančnosti súdneho konania hrubo porušil. Považujem za potrebné zdôrazniť, že osoba, ktorá rozhodovala uznesením zo dňa 31. 10. 2012, sp. zn. 8 T/10/2010 bola na rozhodnutie v danej veci poverená tým istým samosudcom, ktorý rozhodol o podanej sťažnosti a v zmysle dikcie ust. § 557 ods. 2 Trestného poriadku mohol to isté rozhodnutie vydať sám. Je preto podľa môjho názoru porušením zásady dvojinštančnosti konania ak je osobou rozhodujúcou o podanom odvolaní osoba zhodná s tou, ktorá mohla vydať napadnuté rozhodnutie a zároveň osoba, ktorá na vydanie napadnutého rozhodnutia poverila svojho podriadeného. Proti uzneseniu Okresného súdu Veľký Krtíš som v zákonnej lehote podal sťažnosť, v nádeji, že Krajský súd v Banskej Bystrici (porušovateľ) napravi evidentné pochybenie Okresného súdu Veľký Krtíš o mnou podanej sťažnosti však Krajský súd v Banskej Bystrici rozhodol tak, že ju zamietol s poukazom na to, že sa stotožňuje s názorom Okresného súdu Veľký Krtíš a síce, že riadny opravný prostriedok proti jeho uzneseniu prípustný nie je. Takéto rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici považujem v celom rozsahu za nesprávne a protiústavné. Krajský súd v Banskej Bystrici mal napraviť nesprávne a nezákonné rozhodnutie samosudcu Okresného súdu Veľký Krtíš,

ktorý mohol v rámci autoremedúry rozhodnúť len v prípade ak by mojej sťažnosti v celom rozsahu vyhovel, čo sa ale nestalo. Následne pochybil aj Krajský súd v Banskej Bystrici, ktorý mal vo veci konať a rozhodnúť no moju sťažnosť zamietol s odôvodnením, že mnou podaná sťažnosť nie je prípustná. Rozhodnutím spôsobom zvoleným Krajským súdom v Banskej Bystrici mi bolo odňatá možnosť konať pred súdom, porušená zásada dvojinštančnosti konania, bolo mi odňaté právo na súdnu ochranu a v dôsledku toho došlo k hrubému zásahu do môjho vlastníckeho práva. Poukazujem na to, že som proti uzneseniu Okresného súdu Veľký Krtíš zo dňa 07. 06. 2013, č. k. 8 T/10/2010-206 podal tiež dovolanie, ktoré bolo síce odmietnuté, avšak Najvyšší súd Slovenskej republiky v odôvodnení uviedol, že hoci vzhľadom porušenia mojich práv, nemohol vykonať nápravu, keďže Trestný poriadok podanie dovolania v tomto prípade možnosť konania na dovolacom súde nepripúšťa. V závere odôvodnenia svojho uznesenia Najvyšší súd jasne uviedol, že podľa jeho názoru procesný postup samosudcu Okresného súdu Veľký Krtíš, ako aj postup Krajského súdu v Banskej Bystrici boli protizákonné. Podľa Najvyššieho súdu Slovenskej republiky mal Krajský súd v Banskej Bystrici jednoznačne rozhodnúť, čo ale neurobil, naopak moju sťažnosť zamietol. Najvyšší súd ďalej uviedol, že postup oboch uvedených súdov bol v danej veci absolútne zmatečný, avšak z dôvodu neprípustnosti môjho dovolania nemohol Najvyšší súd Slovenskej republiky tieto pochybenia odstrániť. Práve preto sa obraciam na Ústavný súd Slovenskej republiky, ktorý ma v rámci svojej právomoci ešte stále možnosť odstrániť evidentne nezákonné procesné postupy v mojej veci a napraviť protiústavný stav, ktorý Okresný súd Veľký Krtíš a Krajský súd v Banskej Bystrici spôsobili. Domnievam sa, že názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky by nemal ostať nepovšimnutý, a z tohto dôvodu sa svojou sťažnosťou obraciam na Ústavný súd Slovenskej republiky s dôverou, že do mojej veci vnesie spravodlivosť, ktorá sa z nej vyššie spomínanými rozhodnutiami pomaly vytrácala. Mám za to, že Ústavný súd ako posledný strážca dodržiavania zákonov každým a voči každému by mal dbať na to, aby boli také rozhodnutia aké boli vydané v mojej veci napravené, pretože popierajú samotný zmysel inštitútov právnej istoty a nakoniec aj právneho štátu.“

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 07. 08. 2013, sp. zn. Tos/74/2013 bolo porušené základné právo... vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 07. 08. 2013, sp. zn. 3 Tos/74/2013 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Banskej Bystrici na ďalšie konanie.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Sťažovateľ namieta, že napadnutým uznesením krajského súdu došlo k porušeniu jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy.

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti, ktorého predmetom je tvrdenie sťažovateľa o ústavnej neakceptovateľnosti napadnutého uznesenia krajského súdu, ústavný súd vychádzal zo svojej konštantnej judikatúry, podľa ktorej vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii

právných noriem všeobecným súdom možno uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

II.1 K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

V súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sťažovateľ argumentuje predovšetkým tým, že krajský súd nenapravil „*evidentné pochybenie okresného súdu*“, keď rozhodol o ním podanej sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu zo 7. júna 2013, a považuje napadnuté uznesenie krajského súdu za „*nesprávne a protiústavné*“. Podľa sťažovateľa „*Krajský súd v Banskej Bystrici mal napraviť nesprávne a nezákonné rozhodnutie samosudcu Okresného súdu Veľký Krtíš, ktorý mohol v rámci autoremedúry rozhodnúť len v prípade ak by mojej sťažnosti v celom rozsahu vyhovel, čo sa ale nestalo. Následne pochybil aj Krajský súd v Banskej Bystrici, ktorý mal vo veci konať a rozhodnúť no moju sťažnosť zamietol s odôvodnením, že mnou podaná sťažnosť nie je prípustná. Rozhodnutím spôsobom zvoleným Krajským súdom v Banskej Bystrici mi bolo odňatá možnosť konať pred súdom, porušená zásada dvojinštančnosti konania, bolo mi odňaté právo na súdnu ochranu a v dôsledku toho došlo k hrubému zásahu do môjho vlastníckeho práva.*“.

V nadväznosti na citovanú sťažnostnú argumentáciu ústavný súd v prvom rade považuje za potrebné poukázať na to, že na základe predchádzajúcej sťažnosti sťažovateľa založenej na takmer totožných námietkach už preskúmaval v konaní vedenom pod sp. zn. I. ÚS 43/2014 ústavnú konformnosť uznesenia okresného súdu zo 7. júna 2013, ktoré predchádzalo vydaniu touto sťažnosťou napadnutého uznesenia krajského súdu. Podstatou argumentácie sťažovateľa v predchádzajúcej sťažnosti bolo totiž taktiež tvrdenie o porušení

zásady dvojinstančnosti konania, keďže podľa sťažovateľa „... osoba, ktorá rozhodovala uznesením zo dňa 31. 10. 2012, sp. zn. 8 T/10/2010 bola na rozhodnutie v danej veci poverená tým istým samosudcom, ktorý rozhodol o podanej sťažnosti a v zmysle dikcie ust. § 557 ods. 2 Trestného poriadku mohol to isté rozhodnutie vydať sám. Je preto... porušením zásady dvojinstančnosti konania ak je osobou rozhodujúcou o podanom odvolaní osoba zhodná s tou, ktorá mohla vydať napadnuté rozhodnutie a zároveň osoba, ktorá na vydanie napadnutého rozhodnutia poverila svojho nadriadeného“ (citované z predchádzajúcej sťažnosti sťažovateľa, pozn.). O predchádzajúcej sťažnosti sťažovateľa ústavný súd rozhodol uznesením sp. zn. I. ÚS 43/2014 z 29. januára 2014, ktorým ju v časti namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 ústavy uznesením okresného súdu zo 7. júna 2013 podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú, keďže nezistil medzi právomocou samosudcu okresného súdu rozhodnúť v konaní o sťažnosti [konajúceho ako nadriadený orgán v súlade s § 190 ods. 2 písm. c) Trestného poriadku] proti uzneseniu vydanému vyšším súdnym úradníkom a namietaným porušením základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy takú príčinnú súvislosť, ktoré by zakladala dôvody na vyslovenie ich porušenia po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Za uvedených okolností by ústavný súd mohol vyhovieť sťažnosti sťažovateľa len vtedy, ak by zásadným spôsobom korigoval právne názory vyslovené vo svojom predchádzajúcom uznesení sp. zn. I. ÚS 43/2014 z 29. januára 2014, a k tomu by mohlo dôjsť len postupom podľa § 6 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého senát, ktorý v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou dospeje k právnemu názoru odchylnému od právneho názoru vyjadreného už v rozhodnutí niektorého zo senátov, predloží plénu ústavného súdu návrh na zjednotenie odchylných právnych názorov. Plénum ústavného súdu rozhodne o zjednotení odchylných právnych názorov uznesením. Senát je v ďalšom konaní viazaný uznesením pléna ústavného súdu.

Ústavný súd pri preskúvaní sťažnosti sťažovateľa relevantné dôvody na korekciu právnych názorov vyslovených v uznesení sp. zn. I. ÚS 43/2014 z 29. januára 2014

nenášiel. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na relevantnú časť napadnutého uznesenia krajského súdu, v ktorej sa uvádza:

„Napadnutým uznesením samosudca označeného okresného súdu podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. sťažnosť odsúdeného L. B. proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka totožného súdu z 31. 10. 2012 zamietol. Proti tomuto uzneseniu okresného súdu podal síce v zákonom stanovenej lehote sťažnosť odsúdený L. B., a to prostredníctvom svojho obhajcu, je nutné však uviesť, že takú sťažnosť podal proti uzneseniu, proti ktorému ako riadny opravný prostriedok nie je prípustná. Sťažovateľovi sa žiada pripomenúť, že samosudca Okresného súdu Veľký Krtíš napadnutým uznesením rozhodoval na podklade jeho sťažnosti proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka totožného súdu z 31. 10. 2012 sp. zn. 8 T 10/2010, ktorým mu bola uložená povinnosť nahradiť poškodenej E. M. trovy v trestnom konaní vrátane trov vzniknutých pribratím splnomocnenca v sume 8.359,80 Eur. Podľa § 190 ods. 2 písm. c) Tr. por., ak lehota na podanie sťažnosti už všetkým oprávneným osobám uplynula a sťažnosti sa nevyhovelo podľa ods. 1, predloží vec na rozhodnutie vyšší súdny úradník predsedovi senátu (samosudcovi), ktorý má pri tomto rozhodovaní postavenie nadriadeného orgánu. Na podklade vyššie uvedeného potom správne samosudca Okresného súdu Veľký Krtíš poučil v napadnutom uznesení oprávnené strany o ich práve podať proti nemu opravný prostriedok v tom smere, že proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná. Podľa § 193 ods. 1 písm. a) Tr. por., nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak nie je prípustná. Zvýrazňujúc obsah citovaného ustanovenia § 190 ods. 2 písm. c) Tr. por. rozhodol krajský súd o sťažnosti odsúdeného L. B. spôsobom uvedeným vo výrokovej časti tohto uznesenia tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. a) Tr. por. zamietol.“

Vychádzajúc z citovaného, ústavný súd zastáva názor, že krajský súd ústavne konformným spôsobom odôvodnil, prečo sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu zo 7. júna 2013 zamietol. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu vyplýva, že základné východisko pre tento právny záver je založené na právnom názore, podľa ktorého sťažnosť sťažovateľa smerovala proti rozhodnutiu okresného súdu, proti ktorému nie je riadny opravný prostriedok (teda sťažnosť) prípustný. Krajský súd v tejto súvislosti odkázal na relevantné ustanovenia Trestného poriadku [§ 190 ods. 2 písm. c) a § 193 ods. 1 písm. a)], ktoré podľa názoru ústavného súdu aj ústavne akceptovateľným

spôsobom interpretoval a aplikoval. Odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu je logickým dôsledkom skutočností preukázaných (a sťažovateľom ani nespochybnovaných) v danom konaní. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným. Ústavný súd konštatuje, že argumentačná línia krajského súdu v napadnutom uznesení zodpovedá argumentácii okresného súdu obsiahnutej v jeho uznesení zo 7. júna 2013, ktorú ústavný súd v konaní vedenom pod sp. zn. I. ÚS 43/2014 vyhodnotil ako ústavne konformnú.

Ústavný súd navyše zdôrazňuje, že nie je opravným súdom právnych názorov krajského súdu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu právomoci krajského súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou právnych noriem krajským súdom, v zmysle svojej ustálenej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor krajského súdu iba v prípade, ak by bol svojvoľný, resp. zjavne neodôvodnený, a teda ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom možno uvažovať len v prípade, ak by sa ten natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam.

Sťažovateľ v sťažnosti ďalej argumentuje aj právnym názorom vysloveným v uznesení najvyššieho súdu z 20. novembra 2013, ktorým jeho dovolanie súlade s § 382 písm. f) Trestného poriadku odmietol. Najvyšší súd ako dovolací súd v odôvodnení označeného uznesenia okrem iného vyslovil, že „*postup samosudcu Okresného súdu Veľký Krtíš, ako aj postup Krajského súdu v Banskej Bystrici*“ bol v danej veci absolútne zmätočný.

Ústavný súd v súvislosti s touto argumentáciou sťažovateľa poukazuje na svoj právny názor, podľa ktorého právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v rozhodnutiach vo veci samej nemajú charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky, napriek tomu, že protichodné právne

závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie (obdobne napr. IV. ÚS 49/06, III. ÚS 300/06).

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že najvyšší súd dovolanie sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu zo 7. júna 2013 odmietol z dôvodu, že smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je dovolanie neprípustné. Tento záver zároveň predurčuje, že najvyšší súd sa nemohol, a teda nemal zaoberať dovolaním napadnutým uznesením okresného súdu z vecnej stránky, a teda ani preskúmavať jeho vecnú správnosť. Za týchto okolností je právny názor najvyššieho súdu týkajúci sa nezákonnosti postupu krajského súdu prinajmenšom zmätočný, o to viac, že samotné dovolanie smerovalo proti uzneseniu okresného súdu zo 7. júna 2013, a nie proti napadnutému uzneseniu krajského súdu.

Aj z uvedených dôvodov ústavný súd zastáva názor, v zmysle ktorého samotná skutočnosť, že najvyšší súd vyslovil v odôvodnení svojho rozhodnutia, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu zo 7. júna 2013, právny záver o „zmätočnosti postupu krajského súdu“ v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tos 74/2013, nemôže byť v konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci dôvodom na vyslovenie porušenia sťažovateľom označeného základného práva podľa ústavy napadnutým uznesením krajského súdu.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd túto časť sťažnosti odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

V súvislosti s namietaným porušením práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu ústavný súd považuje predovšetkým za potrebné poukázať na svoju stabilizovanú judikatúru (napr. II. ÚS 78/05, IV. ÚS 301/07, I. ÚS 150/09), súčasťou ktorej je aj právny názor, podľa ktorého všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým nepochybne patrí aj právo podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, ak toto porušenie nevyplynie z toho, že všeobecný súd súčasne porušil aj ústavnoprosedné princípy postupu vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy.

Keďže ústavný súd nezistil porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy, nemohlo dôjsť v konkrétnych okolnostiach posudzovaného prípadu ani k porušeniu sťažovateľom označeného základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy. V opačnom prípade by sa ústavný súd stal opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy (obdobne napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08, IV. ÚS 82/09, III. ÚS 103/2010).

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol aj túto časť sťažnosti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Keďže ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol ako celok, bolo už bez právneho významu rozhodovať o jeho ďalších návrhoch.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. apríla 2014